

som vi maa holde paa. De ville rimeligvis, tænker jeg, slaa op i deres store Blade, Dagbladet, Fædrelandet og maasse Nigdagstidenden, hvor deres store Mænd have talt deres store Ord og sige: Det have vi netop holdt paa. Maaske saa deres Venner ville sige: Denne moderate Mand ville vi holde os til; men at i ethvert Fald den Del af Befolkningen, der har støttet Demokratiet, udgjort Demokratiet, støttet det gamle forenede Venstre, vil kjendes ved denne Sætning, tvivler jeg ikke et Dieblit om. De ville ikke tage feil af de Fortolkninger, som det ærede Medlem fra Leire nu har givet, de ville ikke lade sig vilbiede, de ville ikke forstaa hvad det ærede Medlem mener, naar han siger: vi fordrer ikke Andet af Regjeringen, end at den styrer Landet saaledes, at det kommer frem, og at den holder sig indenfor Grundlovens Grændser. De ville ikke kunne forstaa det, naar de sammenligne det med, hvad det ærede Medlem har gjort i det sidste Aar. De ville sige: Er det virkelig den Maade, hvorpaa det ærede Medlem holder Regjeringen indenfor Lovens Grændser. Er det virkelig en Regjering, som har givet sig ind paa Lovens Grund, som er skiftet til at føre Landet fremad? Naar de finde det Modsatte, saa tror jeg, at de ville forlade det ærede Medlem og hans Program. — En Ting maa jeg forvare mig imod overfor det ærede Medlem fra Leire. Han har Lov til at have sit Program som jeg mit, men han har ikke Lov til at insinuere, at der i det, jeg anser for Ret, skulde ligge en Tilfidsættelse af Nogens Ret eller en Tilfidsættelse af Kongens og Landstingets Ret eller Sligt. Det er Noget, jeg ikke kan tillade det ærede Medlem at sige, naar han vil forbinde det med den Sætning, jeg har opstillet som mit Program, og som jeg er overbevist om er mit Partis Program og det ærede Medlems Partis tidligere Program. Nu vil jeg sige til det ærede Medlem fra Leire, at jeg meget vel kunde forstaa, at man, selv om man havde den Overbevisning, og selv om det ærede Medlem delte den samme politiske Overbevisning, som er min, sagde: Det er ikke taktisk rigtigt at udtale det, vi kunne arbejde for det, vi kunne virke sammen for det, til vi naae Maalet, men lad os ikke sige det, lad os i det Mindste sige noget Forstjelligt; lad os i Stedet for at hævde Folkethingets Ret tale om Kongens Ret, om Landstingets Ret. Det kan være meget fornuftigt; det vil jeg ikke negte. Men Betingelsen derfor er dog den, at man virkelig skuffer Nogen. Men naar det stiller sig saaledes, at der ikke er et Menneffe, der tvivler om, hvad vi i Virkeligheden kæmpe for her i Landet, tror jeg, man staar sig bedst ved at sige det ligefrem (Kofod: Hør!). Saa, det ærede Medlems Bifald trykker mig lige saa lidt som hans Mishag. Jeg skal ikke komme ind paa det Tilbageblit, det ærede Medlem fra Leire følte en naturlig Trang til at give over sin

Politik. Jeg antager, at det ærede Medlem ofte vil føle den samme Trang til at kaste et Blit tilbage paa den Politik, han har ført, og søge at forklare Konsekventerne deraf. Jeg tror, det bestandig vil mislykkes ham paa samme Maade som idag. Det er jo vist, og deri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem, at denne Politik er mislykket, total mislykket, og naar det erkjendes, ved jeg ikke, hvorfor vi her i Folkethinget skulde grave denne Politik op igjen og bestandig bevæge os i denne færgelige Grindring. Jeg vil lade den hvile i Fred; men jeg vil dog sige et Ord om, hvad der efter min Opfattelse har været Grunden til, at denne Politik er mislykket. Jeg tror, at det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) har megen Ret, naar han siger, at han og hans Venner kunne være glade, og at Grunden til, at de have været i Fremgang i Landet, er den, at deres Principer ere gaaede mere op i Befolkningen. Saa, jeg tror ogsaa, at Grunden til de Herrers Fremgang og til Reactionens Fremgang her hjemme er den, at den har gjort Indtrykket af at være noget Bestemt, noget Forstaaeligt, Noget, Folk kunde faae fat paa, Noget, der ingen Tvivl var ved. Det, tror jeg, er Grunden til, at de have haft denne Fremgang, og jeg tror, at Grunden til, at det Parti, det ærede Medlem fra Leire tilhører, derimod har lidt dette store Nederlag, er den, at dets Politik tilfids er blevet en saadan, at intet Menneffe forbandt nogen fornuftig Tanke dermed. Det tror jeg nemlig er en Mangel ved en Politik og en stor Mangel ved en folkelig Politik. — Der er en Ting, jeg ønsker at slaa fast, af hvad det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds har sagt overfor det ærede Medlem fra Leire, ikke fordi jeg har nogen bestemt Mening eller kan have nogen som helst selvstændig begrundet Opfattelse af, hvorledes det hænger sammen, men fordi jeg ønsker at komme paa det Reene med det Spørgsmaal, da det er et interessant Spørgsmaal. Det ærede Medlem fra Leire sagde nemlig, at hans forhenværende Venner — jeg tør maaske kalde dem forhenværende Venner — havde givet et bestemt Udsagn eller Tilfagn om, at det var deres Opfattelse, at Ministeriet burde gaa sin Vej (Hofstein = Ledreborg: Nei!). Saa, jeg vil ikke referere det ærede Medlems Ord eller paastaa, at jeg kan giengive dem, men det ærede Medlems Tanke gif i den Retning. Hans Mening var dog noget i den Retning, som at ærede Medlemmer her havde givet ham visse Forhaabninger, at der var fremkommet Udtalelser fra ærede Medlemmer her, at det var Ønsket og Meningen, at Ministeriet burde gaa. Det tror jeg dog fremkom fra det ærede Medlem for Leire. Nu fremkom der fra det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds lige det Modsatte, nemlig at der aldrig var lagt noget Saadant for Dagen fra deres Side. Det er denne Strid, jeg